

teine teise koormat, ja nõnda täitke Kristuse käs-ku.“ Mõlemad mõtlesid nende sõnade peale, mis nad enne jo, ja isseärnanes nüüd kirriku te peal olid väinud. Anna südda tahtis arraks minna, agga wahwastas ennast ruttu jälle ja panni helega õppetaja sõnnu tähhele. Kui nad kõnemeelõppul teine teisele kät andsid ja endid teine teise pole pörasid, watas Willem ni kindla ning tõssise näuga Anna silmi, et ta sest ärratundis: ta tõestab sedda tagga, mis ta kirriku tulles olli lubbanud.

Süin kihhelkonnas olli se kanna pruuk, et pruutwarile altari ees pühha piibli-ramat kasa anti; ka Willem omma abbiakasaga said sedda kallimat andi.

5.

Biõsüt nädalaid pärrast sedda seisis ka kõrts-
mik jellesamma altari ees. Ta emma olli tem-
male rikkaste tüttardest naese otsinud; se olli üks
wainue, õrn agga tõssine naesterahwas. Temma
isja olli üks ahne rikkas, kes omma tüttart wäg-
gise panni kõrtsmikule minnema, et rahha kossiks
rahha. Tüttart ei tohtinud wastu panna.

6.

Kasik ja ta abbiakasa ellasid ühhemeelelist ellu.
Kui tüsler karme tö järrel õhtule läks, seadis Anna

kõik tarqaste, et ta omma keddust ellu mehhe me-
lest armsaks ja löbbusaks wõiks tehha. — Nasta
pärrast kinkis Jummal neile ühhe lapsukese, ked-
da Willemiks ristitati. Emma kirjutas kingitud
Piibli kane peale lapse nimme ja sündimise ning
ristimise päwa.

Lapsukese läbbi olli Annal weel palju kergem
meest maja pole hoida. Kui ta õhtu tuppä tulli
ja ta naene poisikest ta süllesse panni, kes ta was-
tu naeratades käsfi sirutas, siis mõtles isja weel
wähhem wällise sõbruse peale. Agga temma en-
dised sõbrad püüdsid igga wiisi tedda emmele seltsi
fada. Kui heaga ei aitnud, siis hakkasid tedda
pilkama ja söimama „naese narriks“, agga ka
se ei mõdunud, sest Kasik olli wait ja hoidis en-
nast neist emale.

Mittu korda tõusis Kasiku süddames, kõrtist
mõdamines, wina himmu, agga ta mõtles om-
ma tõutuse peale ja läks sealt möda.

Teine kord tulli kinsaja penemalt: „ma polle
terwe, sutäis wina olleks mulle rohhuks!“ „Ar-
mas Willem“, kostis naene, „mõttele omma tõu-
tuse peale. Ma teen sulle soja jomaaega, mis
sulle wiist weel parrem on, kui se pettis wiin.“

Annal jäi õigus, sest see jomaaeg aitas kõhhe,
ja mees olli rõnnus, et ta polnud omma tõutuse
ülleastunud.